

Sus Morré was ziedend van toorn en vol wraaklust verder gegaan en zette zich weldra aan de voet van een eik neer.

— Ha, Cartouche, nu zegeviert ge... ik heb me deze morgen te veel bloot gegeven, en ik vergat, dat ge nog machtig zijt. Maar ik zal huichelen tot mijn uur komt, en dan, zult gij mij om genade smeken.

De rover verviel in gepeinzen.

De komst van Cartouche's afgezant bracht hem tot de werkelijkheid terug.

— De kapitein gebiedt u naar Kate's hut te gaan, zei de boodschapper, die hem vertelde wat er gaande was.

O! wat gevoelde Morré zijn vernedering.

En toch nu nog moest hij gehoorzamen!

Cartouche was de machtigste.

— Maar de tijd zal komen! siste Morré. Wacht, Cartouche, wacht!

Zo bereikte Morré Kate's hut.

De waarzegster zat voor haar deur.

— Dag, Sus, komt ge de oude gezelschap houden, ik dacht dat ge liever bij de schone Liza waart.

Weeral Liza!

En Liza zou Cartouche toebehoren!

Gans de bende zou Morré's vernedering, zijn nederlaag vernemen.

De jongeling knarste de tanden.

— Ge hebt naar mijn raad niet willen luisteren, niet waar, Sus, hernam de vrouw. Had ik geen gelijk!

— Ik ben toch weer vrij.

— Dank aan de kapitein.

— De kapitein is ook uit de gevangenis gehaald.

— Sus, ge haat de kapitein.

Morré schrok.

Doorzag dit wijf zijn plannen?

— Neen, neen! riep hij heftig.

— Voor mij kunt ge niet veinzen.

— Ge vergist u, Kate.

— Mij vergissen, Kate zich vergissen, tart mijn kunde niet, jonkman!

— Ik ben de luitenant van de kapitein.

— En ge zoudt de rollen willen omkeren.

— Ik denk er niet aan.

— Ge zijt niet oprecht.

— Maar Kate, waarlijk, ge dwaalt.

— Kate dwaalt, de heks dwaalt. Heb ik eergisteren gedwaald, toen ik u onheil voorspelde, jongeling? Maar ik krijg nog bezoek, wat beduidt dat?

— De kapitein zond mij hier, hernam Morré.

— Wie is die jongeling? Ik ken hem niet.

— Stijn, de uil.

't Was een kloeke kerel, die de hut naderde.

Een dikke, wreede kop rustte met een korten hals op buitengewoon brede schouders. Als mokers zwaaiden de armen langs 't kloeke lijf.

Stijn was reeds lang lid der bende, had eigenlijk van zijn prilste jeugd af onder vagebonden en dieven geleefd.

— Goeden dag, groette hij met zijn grove stem. De kapitein heeft mij hier gezonden, zei hij, zich op de grond neerzettend.

— U ook al? vroeg Kate.

— Ja, en Morré ook?

— Ja.

— Zeker een nieuw plan uitvoeren?

BAKELANDIT

DE
ZWARTE
WEDDINGE

www.fox.com

— 't Zal zijn om de gevangenen te bevrijden, meende Kate.

— Neen, daartoe zijn reeds maatregelen genomen, antwoordde Sus.

En hij vertelde hoe men de pioniers uit de handen der Fransen wilde halen.

— Die « notaris » schijnt invloed te krijgen bij Cartouche, hernam Kate, en ze zag hierbij veelbetekenend Morré aan.

— Ja, antwoordde deze koel.

— Niets wettigt die invloed, riep Stijn.

Wat doet die « notaris » anders dan eten en drinken! Hij is een vraat en zuiper.

— Maar hij brengt klanten aan, verzekerde Kate. Hij weet waar de goudvinken verborgen zijn.

— 't Is een gemakkelijk postje, sprak Stijn, verachtelijk. Wij moeten ze halen, niet waar, Sus?

— Ja, dat is moeilijker en gevaarlijker.

Morré zag naar Stijn op, als naar een toekomstige helper.

Kate ving die olik op en zei :

— Jongens, ge moet tevreden zijn. Ge hebt een schoon leven. Anderen werken, dat ze zweten, voor weinig loon.

— Ik heb nog rooit gewerkt, ook niet, toen Cartouche voor ons nog een onbekende was, hernam Stijn.

— Maar ge hebt veel armoede geleden.

— Bah! ik had altijd genoeg, om mijn buik te vullen.

— Nu is er weelde!

— Behalve de dagen dat er gebrek heerst, zei de uil onverschillig.

— O, wat zijt ge ondankbaar! riep Kate verstoord uit. Zeer ondankbaar!

Morré genoot.

Stijn zou zijn rechterhand worden.

Maar Kate begreep Morr s gedachten en zij ook maakte een plan.

— Ginder is de kapitein! riep Stijn. Hij brengt een wijf mee. Is dat Liza niet?

— Ja, antwoordde Sus, en scherp bekeek hij 't gelaat van de uil.

Stijn's ogen schoten vonken, zijn gelaat werd rood en zijn lippen trilden zenuwachtig.

— Stijn heeft Liza ook nagelopen, dacht Morré, en hij is nog jaloers. Ha! dat gaat me, dat gaat me.

— Cartouche heeft zijn lijfwacht mede, hernam Kate. Wat voert hij nu in het schild? We zullen het spoedig horen. Die Liza is een schoon meisje.

— Ja! riep Stijn driftig. Zou ze 't lief van de kapitein wezen?

— Ja, antwoordde Morré.

De uil vloekte en keek nijdig naar het naderend gezelschap.

Cartouche's lach klonk tot hier.

— De kapitein is vrolijk, zei de waarzegster. En Liza niet minder!

— Maar hel en duivel, wat betekent dat! tierde Stijn. Liza, zijn lief! De kapitein ontnemt ons de schoonste meisjes. Waarom schaakt hij niet een adellijke jonkvrouw zoals die voorname Clothilde!

— Stil, vermaande Kate, hij kan u horen.

Het gezelschap kwam tot bij de hut.

— Kate, moeder onzer bende, wij komen uw diensten vragen, zei Cartouche vriendelijk.

— Welkom, kapitein! Wat kan ik voor u doen? vroeg het wijf vleierend.

— Liza en mij tot man en vrouw maken. Ons trouwen.

— U trouwen! herhaalde Kate verrast. Ik ben geen pastoor.

— Wij kunnen toch maar moeilijk een geestelijke gaan halen. Gij zijt de moeder der bende. Sus Morré en vriend Stijn zullen mijn getuigen zijn, en spottend blikte de roversbaas van de een naar de ander.

Morré voelde de grievende belediging, en hij moest zich geweld aandoen om de overmoedige hoofdman niet naar de keel te springen.

Stijn vloekte binnensmonds, maar antwoordde toch onderdanig:

— Tot uw dienst, kapitein.

— En gij, Sus!

— Ik zal gehoorzamen, kapitein.

— Opperbest! Moeder Kate, begin maar.

— Hoe moet ik dat doen? Ge maakt me verlegen.

— Kate zou verlegen zijn! schertste Cartouche. Kom, talm niet.

— Waar wilt ge trouwen, binnen of buiten?

— Buiten op de heide, onze ruime, vrije heide, ons gebied. Hier voor uw hut!

— Goed. Plaats u voor mij, en antwoord op de vragen, welke ik u stel:

— Cartouche, kapitein der Pijpelheide, belooft ge Liza tot vrouw te nemen?

— Op mijn woord van lid der bende!

— Sus Morré en Stijn, de Uil, hebt gij deze beloften gehoord?

— Ja, klonk het dof.

— Dan zijn Cartouche, kapitein der Pijpelheide, en Liza getrouwd!

— Bravo! leve de kapitein, leve zijn vrouw! riepen de omstaanders.

Cartouche trok een boek uit zijn zak.

— Dit is het stamboek der bende, zei hij. Moeder Kate zal het bewaren.

Ik heb er onze namen ingeschreven, maar nu moeten wij beiden een merk met elkanders bloed zetten.

De roverbaas trok zijn dolk.

— Kom hier, Liza, reik me uw rechterarm. Vrees niets... 't zal geen pijn doen.

Het meisje gehoorzaamde.

Cartouche maakte met de fijne punt van zijn wapen een kleine wonde in Liza's arm. Het bloed perelde op 't blanke vlees.

De kapitein doopte er zijn vinger in en maakte op het boek, dat Kate open-geslagen voor hem hield, een kruisje van bloed.

— Nu gij, Liza, sprak hij, zijn rechterarm ontblotend.

Het meisje handelde als hij.

— 't Eerste huwelijk door moeder Fate gesloten, riep Cartouche snoevend uit. Voortaan heeft Kate het recht huwelijken te sluiten. En ieder, die voor haar met twee getuigen uit de bende getrouwd is, moet zijn vrouw houden. En vrienden, zodra een dringende zaak in ons algemeen belang vereffend is, houden we bruiloft!

Levendig gejuich begroette deze zonderlinge koppeling.

— Morré, wenst ge mij geen geluk? vroeg Cartouche honend.

— Ja, kapitein.

BAKELANDT

DE
ZWARTE
WELDING

— En gij, Stijn ?

— Ik ook, kapitein.

— Goed, ge zult ook de bruiloft meevieren. Nu kunt ge gaan, uw taak is afgelopen. Neem ieder dit muntstuk aan om eens op onze gezondheid te drinken. Ook deze vernedering onderging Morré.

Beide rovers verwijderden zich.

Maar om de hoek van 't bos balde Stijn de vuisten en braakte hij allerlei verwensingen uit.

— Snoever, pocher, judas ! riep hij woedend. Ha ! hij wist dat ik verliefd was op Liza... hij wist het en dwingt mij zijn getuige te zijn ! En hij geeft geld om op zijn gezondheid te drinken.

Stijn slingerde het geld tussen de bomen.

— 'k Wilde dat ze morgen steendood in hun bed lagen, tierde hij. En we moeten op de bruiloft komen ! We moeten meejuichen, maar ik steek dat wijf omver zodra er kans is !

Zelfs Morré was ontzet door de uitbarsting van drift van deze woesteling.

Stijn de Uil, met zijn grote, dwaze ogen, waaruit het water siepte, stond bekend als een wreed dier.

Zelfs de kapitein die van geen klein gerucht vervaard was, voelde soms schrik voor deze ellendeling.

Stijn de Uil ontzag niemand en nu hij door Cartouche zo ellendig was beetgenomen, zwol zijn hart vol wraak en ijselijke vloeken ontsnapten zijn mond.

— Ja, tierde hij, de kapitein zal aan Liza niet veel genoeg beleven. De eerste keer dat ik er de kans toe zie, steek ik haar rats omver ! Die helleveeg !... En de kapitein mag voor mijn part ook gestolen worden !... 't Is effenaf een vals-aard !... Is dat nu toch een werk iemand zijn lief te ontnemen !... 't Is wat propers ! Vervloekt !

Stijn was geweldig in zijn woede.

Morré was sluw en zweeg.

Op de bestemde tijd zou hij met Stijn spreken, maar eerst wilde hij hem verder nagaan.

Kate had Cartouche terzijde gewenkt.

— Ge zijt nu getrouwd, zei ze, en ik ben blijde, dat het met Louise niet is.

— Ik denk niet meer aan die verraadster.

— Toch moet ge oppassen voor de vrouwen, Cartouche, want als ge valt zal het door hen zijn, dat zegt Kate u.

— Wees gerust, ik wil 't voorbeeld geven van echtelijke trouw.

— Nog een ander gevaar bedreigt u.

— Welk ? vroeg de kapitein verschrikt.

— Er zijn ontevredenen in de bende.

— Sus Morré ?

— En Stijn ook.

— Morré is getemd, en die Stijn vrees ik niet, veel geschreeuw en weinig wol.

— Morré onderwerpt zich in schijn, maar houd hem in 't oog. En die Stijn moet ge onschadelijk maken. Ge weet, dat Kate goede raad geeft.

— Ja, ik zal mijn maatregelen nemen.

Cartouche keerde met zijn vrouw naar de hut terug.

Hij nam het meisje bij de kin en zei :

— Nu zijt ge de mijne.

— Ja, Mathijs.

— Ge ziet dat alles hier goed ingericht is, er staan deftige meubelen, maar ik zal voor ons een stenen huis laten bouwen.

— O ja, Mathijs, doe dat !

— Ge zijt nu de koningin der bende... en gans veilig bij mij.

— Mathijs, mijd u voor Sus Morré. Hij wil in uw plaats kapitein worden...

Hij heeft er mij over gesproken.

— Kapitein worden ?

— Ja, kapitein !

— Die dwaas, die grote dwaas ! Maar 't is goed, dat ik zijn plannen doorzie, hij zal van nabij bespied worden, gij behoeft niets te vrezen, schildwachten staan nacht en dag voor mijn hut, Liza.

't Nieuws van Cartouche's huwelijk verbreidde zich snel over de heide.

Het wekte verbazing.

Liza was de uitverkorene.

Menig meisje gevoelde nijd, maar wie durfde zijn ontevredenheid tonen ?

En de mannen bleven vrijwel onverschillig.

Dat waren de bijzondere zaken van de kapitein.

Als hij hun maar de weg wees, om te roven en rijk te worden !

DE NACHT EN DE MORGEN

Pas was middernacht voorbij.

Akelig voer de wind door de dennenbossen, zwepend de droge takken die krakend tegen elkander botsten.

Cartouche verliet zijn hut.

Liza sliep daarbinnen gerust, wellicht dromend van haar vermeend geluk.

Cartouche was somber gestemd.

Was het omdat hij nog geen bericht van de « notaris » ontvangen had over de gevangenen ?

Ook dat drukte hem, maar toch niet veel, want hij rekende op de scherpzinnigheid van de spion.

Maar nu hij opnieuw gehuwd was, dacht hij aan die andere vrouw... Clothilde.

Het merkteken, in zijn wang onuitwisbaar aangebracht door de krankzinnige moeder van zijn slachtoffer, gloeide als vuur.

Cartouche wilde aan iets anders peinzen.

Maar altijd weer verscheen Clothilde voor zijn geest... Clothilde en haar kindeke.

En de rover dacht aan de wonderlijke gebeurtenissen bij haar graf... aan het wicht, dat in de armen der moeder werd gelegd.

— Onzin, alles onzin, mompelde de hoofdman. Oude wijvenpraat, dwaas bijgeloof. Clothilde is dood ! Maar natuurlijk denk ik nu meer aan haar dan anders. Doch ik wil ze geheel vergeten.

— Wiedaar ? riep een schildwacht. Kapitein, zijt gij het ?

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955